



Een gesprek bij het water

15 maart 2020

Ten gevolge van het Coronavirus verviel de viering van 15 maart. De overweging lag echter al klaar en willen wij u niet onthouden.

[\(3^e zondag 40 dagen tijd \(A\)Joh.4, 5-15\)](#)

Wij hebben het er thuis wel eens over: dat het eigenlijk verbijsterend is dat we er nooit bij stilstaan. Ons water. Het is toch fenomenaal dat we zo gemakkelijk over water beschikken. Je draait de kraan open en het stroomt er uit: helder, schoon water, dat je kunt drinken, waarmee je kunt wassen; je hoeft er geen moeite voor te doen om het te krijgen, er is voldoende, het kan niet op, en eigenlijk kost het niets, ten minste heel weinig. Laten we eerlijk zijn. Water; het is helemaal niet zo gewoon dat het er is, in veel landen smachten ze er naar. En wij beschikken er over, zoveel als wij willen. Water, nodig voor alle leven.

Geen wonder dat het in de Bijbel ook vaak over water gaat. Water als levenskracht, symbool van leven en groei. Een van de oerelementen van de schepping: aarde, water, vuur en lucht. De schepping van water en droog land, de grote rivieren die stromen rond de tuin in Eden, Noach en de ark, Mozes en het volk door het water, Jona en de walvis in het water, water uit een rots, water in wijn, lopen over water, doop in de Jordaan.

En zoals aan de bron een gesprek ontstaat tussen Jezus en de vrouw, kan ook bij ons en in onze tijd aan een bron, een rivier, - het Waaltje,- tussen twee mensen een gesprek ontstaan. Een echt gesprek, verrassend, eerlijk, diepgaand, op de achtergrond gestimuleerd door het ritme van de stroom en het klotsende water.

Jezus vraagt de vrouw: 'Geef mij wat te drinken.' De vrouw geeft het hem en krijgt zelf ook dorst. Lichamelijke dorst en geestelijke dorst komen gelijk op naar boven. Het water uit de put, sprankelend, zuiver en verkwikkend wordt een bron voor levenskracht voor de vrouw. Het gesprek verandert haar kijk op Jezus en de wereld. En het water geeft de kracht om daar iets mee te doen.

Hoe kan zich in onze tijd geestelijke dorst aandienen? Dient het zich aan? Ik denk het wel. Velen voelen het als een onbestemd verlangen, een akelige leegte van binnen. Soms maakt het onrustig en zoeken mensen tijd om te reflecteren op hun denken en gevoelens. Maar zeker jongeren zoeken het antwoord meestal niet in het geloof.



Het geloof zoals het vanuit de kerken op hen overkomt, zegt hen niet zo veel; anderen haken af omdat ze wetenschap en geloof niet met elkaar in overeenstemming kunnen brengen of ze hebben nog andere redenen.

Maar er is nog een derde groep. Voor de buitenwereld gaat het hun goed, ze lijken alles te hebben wat hun hartje begeert, er zijn lieve mensen om hen heen, en toch wroet er iets, diep van binnen, een knagend gemis. Ze proberen langs dat onrustgevoel heen te leven. Ze gaan op in de waan van de dag, zijn meestal in de buurt van hun mobiel. Hard werken, 7 dagen per week en 24 uur per dag bereikbaar willen zijn, doen wat een ander je zegt, gezeur en gemakker accepteren en van je af laten glijden. En dan, als je vrij bent, onmiddellijk feest vieren, om de stress van je leven van je af te schudden. En vooral veel likes en duimpjes omhoog op WhatsApp en Facebook.

'Doe eens even rustig aan,' zou je als gesprekspartner aan de bron kunnen zeggen. 'Het water staat tot aan je lippen, je hebt moeite het hoofd boven water te houden. Het lijkt wel of je innerlijke onrust een uitweg zoekt in de roes van een feest: deng, deng, of; als er geen feest is; in ergernis over het minste of geringste, in op je strepen staan, of in down worden, lusteloos, burn out, depressie.'

Water kan ook de chaos uitdrukken waarin orde moet worden geschapen, de inspiratiebron vormen voor de overgang naar iets beters.

Bij jongeren, of meer algemeen: de mensen, die die onrust serieus nemen ontstaat mogelijk de bewustwording van verlangen naar een hoogstaand leven, Een verlangen naar een kijk op het leven en een levensstijl, die, boeiend en met een positieve kijk, vastheid en regie biedt voor een heel leven.

Want dat is wat het geloof biedt: een diepe grond van waarheid, aangrijpende schoonheid en ongeëvenaarde goedheid.

Er is de beweging die in Jezus zijn inspiratie vindt, die getuigt van de allesomvattende werkelijkheid van een levende God, en aanmoedigt tot reflectie op de zin van het leven, op je taak in de wereld, en je relatie tot je medemens.

Voor wie dit aanspreekt ligt de weg naar het geloof open.

Maar durven wij op die basis een gesprek aan het water aan te gaan? Durven wij bij kabbelend water te vertellen wat het



geloof voor ons betekent? Kunnen wij dat? Weten wij hoe het onder woorden te brengen?

Laten wij ons daar in elk geval geen zorgen over maken. Gewoon doen. Geen zorgen over wat je zegt, de juiste leer volgens ons kerkje enz. De authenticiteit, de echtheid zal afstralen van wat je zegt.

Water, gewoon water, kan stenen breken.

En als je tegen de stroom in gaat, kom je uit bij de bron.

Ad Besems